

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 809/2567

พนักงานอัยการจังหวัดยะลา โจทก์ นาย จ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุมประพฤติ พ.ศ. 2559 มาตรา 30, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 343, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อศาลชั้นต้นแจ้งรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยทั้งสองของพนักงานคุมประพฤติให้จำเลยทั้งสองทราบในวันนัดฟังคำพิพากษา จำเลยทั้งสองแถลงขอสละถ้อยคำในทำนองปฏิเสธที่ให้ไว้ต่อพนักงานคุมประพฤติและคงให้การรับสารภาพตามฟ้อง โจทก์ทุกประการ เท่ากับข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติแล้วว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้อง เมื่อ พ.ร.บ.คุมประพฤติ พ.ศ. 2559 มาตรา 30 บัญญัติให้ศาลมีอำนาจเพียงนำข้อเท็จจริงที่ปรากฏในรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยของพนักงานคุมประพฤติมาประกอบการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยเท่านั้น ไม่อาจนำมารับฟังในฐานะเป็นพยานหลักฐานเพื่อวินิจฉัยการกระทำของจำเลยตามฟ้องได้ ดังนี้ จำเลยทั้งสองจึงไม่อาจยกข้อเท็จจริงตามรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยทั้งสองของพนักงานคุมประพฤติซึ่งขัดแย้งกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยทั้งสองขึ้นอ้างเพื่อให้ศาลพิพากษายกฟ้องได้ เพราะเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสองตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 341, 343 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 3, 14 จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 วรรคแรก, 83 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 14 (1) (ที่ถูก มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (1)) การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันฉ้อโกงประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 2 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 1 ปี (ที่ถูก ข้อหาอื่นให้ยก) จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยทั้งสองฎีกาสรุพบว่า แม้จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ แต่ตามรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยทั้งสองของพนักงานคุมประพฤติแตกต่างจากข้อเท็จจริงตามฟ้องและคำแถลงของผู้เสียหายคดีนี้ จำเลยทั้งสองไม่ได้กระทำเป็นขบวนการหรือแบ่งหน้าที่กันทำแต่อย่างใด จำเลยทั้งสองกระทำโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา ขาดความรอบคอบและไว้นิ่งเชื่อใจบุคคลอื่นและด้อยประสบการณ์ ไม่รู้เท่าทันจนตกเป็นเครื่องมือให้กลุ่มขบวนการ ซึ่งมีพฤติการณ์ในการฉ้อโกง

ประชาชนนั้น เห็นว่า เมื่อศาลชั้นต้นแจ้งรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยทั้งสองของพนักงานคุมประพฤติให้จำเลยทั้งสองทราบในวันนัดฟังคำพิพากษา จำเลยทั้งสองก็แถลงขอสละถ้อยคำในทำนองปฏิเสธที่ให้ไว้ต่อพนักงานคุมประพฤติและคงให้การรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ทุกประการตามรายงานกระบวนพิจารณาของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ 16 กันยายน 2565 เท่ากับข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติแล้วว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้อง เมื่อพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ. 2559 มาตรา 30 บัญญัติให้ศาลมีอำนาจเพียงนำข้อเท็จจริงที่ปรากฏในรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยของพนักงานคุมประพฤติมาประกอบการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยเท่านั้น ไม่อาจนำมารับฟังในฐานะเป็นพยานหลักฐานเพื่อวินิจฉัยการกระทำของจำเลยตามฟ้องได้ ดังนี้ จำเลยทั้งสองจึงไม่อาจยกข้อเท็จจริงตามรายงานการสืบเสาะและพินิจจำเลยทั้งสองของพนักงานคุมประพฤติซึ่งขัดแย้งกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยทั้งสองขึ้นอ้างเพื่อให้ศาลพิพากษายกฟ้องได้ เพราะเป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นมาก่อนแล้วโดยชอบในศาลล่างทั้งสองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ฎีกาของจำเลยทั้งสองข้อนี้จึงไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่อาจรับวินิจฉัยคดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า มีเหตุให้ลงโทษจำเลยทั้งสองสถานเบาโดยลงโทษปรับสถานเดียวหรือรอการลงโทษจำคุกให้จำเลยทั้งสองหรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยทั้งสองกับพวกร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหายและประชาชนทั่วไปด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ โดยการลงโฆษณาข้อความเท็จเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ทางสื่อสังคมออนไลน์โปรแกรมเฟซบุ๊กจนผู้เสียหายหลงเชื่อโอนเงินให้จำเลยทั้งสองกับพวกไป 17,000 บาท เป็นการกระทำที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนแต่เพียงฝ่ายเดียวโดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของผู้อื่น และยังมีผลกระทบต่อสถานะทางเศรษฐกิจกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนและสังคมโดยรวม นับเป็นเรื่องร้ายแรง แม้ไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน และจำเลยทั้งสองมีภาระต้องเลี้ยงดูครอบครัว ทั้งคดีใช้เงินคืนแก่ผู้เสียหายจนครบถ้วนแล้วและผู้เสียหายไม่ติดใจเอาความกับจำเลยทั้งสองในทางแพ่งอีก ก็ไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะลงโทษปรับจำเลยทั้งสองสถานเดียวหรือรอการลงโทษจำคุกให้จำเลยทั้งสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 2 ปี และลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 1 ปี โดยไม่รอการลงโทษให้นั้น นับว่าเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีและเป็นคุณแก่จำเลยทั้งสองแล้ว ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

วาสนา อัจฉรานุวัฒน์ · นพดล คชรินทร์ · อาทิตย์ ออกเวหา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/809/2567>